

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobců: 1) J. I. Š., st. občanství Ukrajina
2) T. S. Š., st. občanství Ukrajina
oba zastoupeni Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
se sídlem Nad Štolou 936/3
Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 9. května 2023, č.j. MV-57087-3/SO-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění

- I. Předmět sporu

1. Ministerstvo vnitra České republiky, odbor všeobecné správy, oddělení státního občanství II (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) rozhodnutím ze dne 23. 2. 2023, č.j. MV-45860-16/VS-2020 (dále „*prvostupňové rozhodnutí*“) nevyhověl společné žádosti žalobců o udělení státního občanství České republiky. Žalovaný dne 9. 5. 2023 žalobou napadeným rozhodnutím pod č.j. MV-57087-3/SO-2023 zamítl rozklad žalobců.

II. Napadené rozhodnutí

2. Ministr vnitra vycházel z ustanovení § 14 odst. 7 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o státním občanství*“). Ztotožnil se se správním orgánem prvního stupně, že příjmy žalobců jsou netransparentní. Prokázané výdaje účastníků řízení značně převyšovaly jejich příjmy. Tvzení o celkovém obratu společnosti považuje žalovaný za účelovou interpretaci, neprokazující, zda těmito finančními prostředky daná společnost skutečně disponovala. Taktéž nebylo fakticky prokázáno, z jakých zdrojů zaplatila žalobkyně 2) zbývající část kupní ceny nemovitosti (bytu) ve výši 281 000 Kč. Žalovaný poukázal na rozpor mezi vyjádřením účastníků řízení ze dne 15. 10. 2022 (podle které byla tato částka uhrazena z dlouhodobých úspor účastnice řízení, které si postupně našetřila za celkovou dobu pobytu), a vyjádřením v podaném rozkladu (podle kterého se jednalo o dar, který účastníci řízení poskytla její matka poté, co prodala svou nemovitost). Ani v jednom případě však žalobkyně neunesla své důkazní břemeno, neboť nedoložila žádný konkrétní a relevantní důkazní prostředek. Potvrzení ze dne 13. 3. 2023 vystavené od Raiffeisenbank, a. s., které obsahuje vyjádření o tom, že byl poskytnut bezúčelový úvěr, žalovaný nezohlednil z důvodu zásady koncentrace řízení zakotvené v § 82 odst. 4 správního řádu.
3. Žalovaný poukázal na to, že řízení o žádosti je vedeno dispoziční zásadou, je tak primárně (nikoliv jen) na účastnících řízení, aby dokládali konkrétní důkazní prostředky k doložení svých tvrzení. Správní orgán prvního stupně v průběhu správního řízení vyzval dvakrát (usnesením ze dne 28. 2. 2022 a výzvou ze dne 7. 6. 2022) účastníky řízení jak k doložení podkladů, tak i k jejich vyjádření. V obou případech, zejména ve výzvě ze dne 7. 6. 2022, se správní orgán prvního stupně zaměřoval primárně na výši a zdroj příjmů účastníků řízení, resp. na transparentnost těchto finančních prostředků. I v oznámení o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí v řízení o žádosti o udělení státního občanství České republiky ze dne 23. 8. 2022 byli účastníci řízení výslovně upozorněni na to, že podle názoru správního orgánu prvního stupně nesplňují podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky (včetně uvedení důvodů, proč ji účastníci řízení podle správního orgánu prvního stupně nesplňují).
4. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou, že byl povinen vyloučit žádost účastníka řízení k samostatnému řízení. Sami účastníci řízení projeví svou vůli v tom smyslu, že podali společnou žádost podle § 18 zákona o státním občanství České republiky. V průběhu správního řízení nebyla ze strany účastníků řízení projevována vůle, aby byla žádost účastníka řízení vyjmuta ze společného řízení a projednávána samostatně. Navíc, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí či z oznámení ze dne 23. 8. 2022, tak nesplnění zákonné podmínky v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky bylo shledáno ze strany správního orgánu prvního stupně u obou účastníků řízení.
5. Ministr vnitra rovněž shledal, že správní orgán I. stupně zneužil správní uvážení nebo, že by překročil meze právních předpisů.

III. Žaloba

6. Žalobci proti žalovanému rozhodnutí podali společnou žalobu. Jsou názoru, že splňují všechny podmínky pro udělení českého státního občanství, včetně podmínky stanovené v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství. Mají za to, že dostatečným způsobem prokázali výši a zdroj svých příjmů v posledních 3 letech předcházejících podání žádosti.
7. Žalobci v první řadě namítli, že nebyl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný se poté nevypořádal s věcnými námitkami uváděnými v rozkladu a rozklad žalobců zamítl na základě závěrů o nesplnění podmínek podle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství, které byly nesprávně vyvozeny již správním orgánem prvního stupně.
8. Žalobci namítli, že závěry, které vyvozuje správní orgán, jsou jen jedním z několika možných způsobů hodnocení všech v řízení shromážděných podkladů správním orgánem. Žalobci poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018-29 a jsou toho názoru, že pokud měly správní orgány jakékoli pochybnosti o prokázání okolností tvrzených žalobci, měly povinnost žalobce vyzvat k jejich prokázání nebo *ex officio* zjistit skutečný skutkový stav (například prostřednictvím ústního jednání). Pokud tedy měl žalovaný pochybnosti o pravdivosti tvrzení žalobců, měl povinnost dál zkoumat skutkový stav, neboť § 3 správního řádu se vztahuje i na druhoinstanční správní orgán.
9. Žalobci rovněž s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018-29 namítli, že k dodatečně doloženým podkladům, doloženým žalobci v rámci rozkladu, žalovaný nesprávně nepřihlédl s odkazem na zásadu koncentrace řízení, která je zakotvena v § 82 odst. 4 správního řádu.
10. Co se týče věcného hodnocení žádosti, žalobci nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by nákup nemovitosti žalobkyní 2) měl být netransparentně financovaný. Uvedli, že žalobkyně 2) nemovitost (byt) zakoupila primárně z financí poskytnutých ze zápůjček společností X vlastněné žalobci. Část byla poskytnuta v rámci zápůjčky, na kterou byla sepsána smlouva s žalobkyní 2), část byla poskytnuta v rámci zápůjčky, na kterou byla sepsána smlouva s žalobcem 1). Tyto zápůjčky byly přitom financovány z bezúčelového úvěru poskytnutého Raiffeisenbank, a.s. Žalobci správnímu orgánu sdělili, že vyplácení zápůjček bylo možné díky poměrně velkým obrátům společnosti a že není možné vycházet z čistého zisku společnosti, jak činil správní orgán, protože čistý zisk je specifickou a fakticky spíše účetní položkou, v mnoha případech generovanou až s větším časovým odstupem. V rámci podnikatelské činnosti je relevantní položkou nikoliv účetní zisk, ale tzv. cash flow. Žalobci dále namítli, že společnosti X byl předmětný úvěr ze strany Raiffeisenbank, a.s., nabídnut již dříve, než byl tento uzavřen a vyplacen. Vzhledem k tomu, že společnost věděla a důvodně očekávala (k tomu viz občanské právo a vázanost stran návrhem smlouvy), že v blízké budoucnosti bude příjemcem tohoto úvěru, mohla si dovolit peníze fyzicky vyplatit dříve, než byl tento úvěr sjednán a vyplacen. Správní orgán se bez ověření a dalšího zjišťování informací omezil na zkratkovitý a nesprávný závěr v neprospěch žalobců o účelovosti takového tvrzení, a to bez jakéhokoliv bližšího zdůvodnění. Co se týká samotného úvěru poskytnutého Raiffeisenbank, a.s. tento byl poskytnut bez vazby na jeho účel. Žalobci uvedli, že jako investiční úvěry jsou peněžními ústavami interně označovány produkty určené zpravidla pro právnické osoby, v nichž však finance v rámci úvěru nejsou vázány na konkrétní účely a právnická osoba s nimi může naložit, jak chce – ať jde o umoření jiných závazků, investování do provozu či nákladů či interní poskytnutí financí k jiným účelům. Název produktu „investiční úvěr“ je tedy obchodním názvem produktu. Jen sama právnická osoba totiž zná své potřeby a záměry budoucího rozvoje a může tak posoudit, jaké využití

takových finančních prostředků je v jejím případě onou investicí s očekávaným potenciálem návratnosti (ať již krátkodobé, či dlouhodobé) vynaložených prostředků. Takovou investicí mohou být na jedné straně náklady na nákup nemovitého či movitého majetku nebo na technologický rozvoj, na straně druhé však investicí mohou být i náklady do personálního zabezpečení právnické osoby či, jako tomu bylo v případě žalobců, zápůjčce vlastních financí svým společníkům. Jako příklad, proč i takový případ může být investicí svého druhu, přínosnou pro společnost, lze ve stručnosti uvést, že zapůjčení finančních prostředků svým společníkům může vést například k vyřešení jejich naléhavých existenčních problémů (prevence s tím spojených eventuálních existenčních problémů právnické osoby) nebo může vést k budoucímu snížení jejich nákladů (např. nákup nemovitosti k bydlení společníků), což má následně dopad i na hospodaření samotné právnické osoby (z rozhodnutí společníků vyšší nerozdělený zisk použitelný k dalším investicím atd.). Nelze tak bez znalostí konkrétních detailů, rozhodovat o existenci či neexistenci investice, ostatně to ani správním orgánům nepřislušelo. Žalobci v tomto konkrétním případě navíc uvádějí, že ze správního spisu jasně vyplývá, že nemovitost, kterou žalobkyně 2) zakoupila, je pronajímána společnosti žalobců, která ji využívá k zajištění ubytování pro své zaměstnance a profituje tedy tím, že má pro činnost související s jejím podnikáním zajištěnu nemovitost, a to bez nutnosti vynaložit prostředky odpovídající plné ceně nemovitosti.

11. Úvěr byl tedy společností žalobců využit v souladu s pravidly Raiffeisenbank, a.s. Pokud měl i tak správní orgán opět pochybnosti o účelu úvěru, nebyl oprávněn bez dalšího na základě svých domněnek zvolit jeden z výkladů, navíc pro žalobce nevýhodnější, nýbrž, pokud tato skutečnost byla relevantní pro vydání rozhodnutí, byl povinen dále zjišťovat skutkový stav. I pokud by tedy předmětný úvěr nebyl bezúčelový, jak se výslovně podává z následné zprávy Raiffeisenbank, a.s., správní orgán nebyl kompetentním k učinění závěru o tom, že finance z úvěru byly či nebyly využity v souladu s pravidly konkrétní banky.
12. Vedle toho žalovaný rovněž odmítl tvrzení žalobců o financování poslední části kupní ceny bytu žalobkyně 2) z jejích soukromých úspor. Pokud správní orgán považoval tato shodná tvrzení žalobců o soukromých úsporách žalobkyně 2) za nevěrohodná, měl opětovně povinnost náležitě zjistit skutkový stav – tedy zjistit, z jakých prostředků tyto soukromé úspory pocházejí, resp. k tomu vyzvat žalobce, měl-li žalovaný jakékoli pochybnosti. Pokud by tak učinil, žalobci by mohli správnímu orgánu sdělit, že tyto soukromé pocházejí především z obnosu financí, který byl účastníci řízení darován její matkou poté, co tato prodala na území země původu nemovitost. Jednalo se o částku cca 100 000 EUR, kterou žalobkyně 2) postupně při návštěvách země původu v hotovosti přivezla do České republiky. S ohledem na původ a výši prostředků nebyla povinna tuto částku oznamovat příslušnému správci daně v České republice. Pakliže žalovaný uvedl, že žalobkyně 2) k tomu neunesla důkazní břemeno, pokud by žalobkyně 2) doložila konkrétní důkazy, podle názoru žalobců by je odmítl žalovaný s odkazem na zásadu koncentrace stejně jako v případě doložení bezúčelovosti čerpaného úvěru.
13. Dále žalobci namítli, že netransparentnost financování nemovitostí se týká toliko žalobkyně 2). Byť podali společnou žádost podle § 18 odst. 1 zákona o státním občanství, o kterém je vedeno společné řízení, občanství představuje naprosto individuální pouto mezi jedincem a státem a v případě, že správní orgán při posouzení společné žádosti shledá důvod pro zamítnutí žádosti u jednoho z žadatelů, nemůže bez dalšího zamítnout též žádost druhému žadateli. Řízení mohlo být rozděleno, žádost žalobce 1) mohla být z řízení vyloučena a

mohlo jí být vyhověno, neboť k dokladům k jeho situaci správní orgán nijak negativně nereagoval.

14. Žalobci se závěrem vyjádřili rovněž k subjektivními nároku na státní občanství, jsou názoru, že žalovaný tuto námitku materiálně dostatečně nevypořádal. Žalobci odkázali na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2015, sp. zn. 5 A 282/2011, na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, sp. zn. 5 As 73/2009. Jsou názoru, že v řízení o žádosti o udělení státního občanství státní orgán musí při svém rozhodování postupovat v rámci zákona, jak plyne z obecného ústavního příkazu zakotveného v čl. 2 odst. 3 Ústavy a musí se vyvarovat diskriminace a libovůle, jak Nejvyšší správní soud zdůraznil např. ve svém rozsudku sp. zn. 2 Ans 1/2005 ze dne 28. 4. 2005. Žalobci poukázali na to, že o splnění podmínek o samotném udělení státního občanství je rozhodováno správním uvážením. Žalobci jsou názoru, že byly porušeny zásady správního uvážení. Správní orgány bez jakéhokoli zvážení veškerých okolností případu (§ 2 odst. 4 správního řádu) a bez ohledu na skutkový stav (a možnosti jeho dalšího doplnění) rozhodovaly čistě formalisticky, přičemž v důsledku tohoto nesprávného postupu dospěly k závěru, že podmínka zakotvená v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství nebyla splněna.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že nebylo fakticky prokázáno, z jakých zdrojů zaplatila žalobkyně zbývající část kupní ceny nemovitosti (bytu). Žalobkyně zde neunesla důkazní břemeno, nebyl doložen žádný relevantní důkazní prostředek. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, čj. 2 As 55/2007-77, je transparentnost příjmů žadatele významným integračním znakem, který je v průběhu správního řízení zjišťován. Dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2023, č. j. 5 A 2/2018 – 107 je smyslem prokazování výše a zdroje příjmů je zamezit, aby státní občanství získala osoba, jejíž příjmy nepocházejí z legálních zdrojů.
16. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 9/2011-58, bylo ve vztahu k předchozí právní úpravě uvedeno, že státní občanství nemůže být uděleno, jakmile fyzická osoba nesplňuje byť jen jednu z kumulativně stanovených podmínek pro jeho získání. K namítané povinnosti vyzvat žalobce k doplnění podkladů nebo k jejich zjišťování ex officio žalovaný odkázal na rozsudek městského soudu ze dne 22. 2. 2023, č. j. 9 A 37/2020-35, podle něhož to není povinností správního orgánu. K námitce nesprávného správního uvážení žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, č. j. 7 As 275/2016 – 50 a k limitům přezkumu správního uvážení. Obecně je pak žalovaný toho názoru, že správní orgány postupovaly ve smyslu a účelu právní úpravy, přičemž v rámci správního uvážení odůvodnili, proč žalobkyně nesplňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství. Jejich rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná.
17. Žalobci k vyjádření žalovaného nepodali repliku.

V. Jednání ve věci

18. Jednání ve věci se konalo dne 14. 3. 2024. Procesní strany na něm setrvaly na svém dosavadním postoji.
19. Žalobci jsou názoru, že správní orgán řádně nezjistil skutkový stav. Byť jde o řízení o žádosti, kdy je vyžadována větší aktivita žadatelů, měl správní orgán v případě pochybností *ex officio* zjistit skutkový stav. Žalobci v tomto znovu odkázali na rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018 - 29. Žalobci dle žalovaného na straně jedné neunesli břemeno tvrzení, v rámci řízení o rozkladu však byly jejich důkazy odmítnuty s odkazem na koncentraci řízení. Žalobci jsou názoru, že i kdyby navrhli jiné důkazy, byly by taktéž odmítnuty. Poukázali na to, že např. mohli reagovat doložením potvrzení o Raiffeisenbance, až se seznámili s odůvodněním správního orgánu. Např. ve výzvě k prokázání příjmů sice je pochybnost o transparentnosti příjmů, avšak není tam konkrétní úvaha, která je součástí rozhodnutí. Setrvali také na tom, že žádost měla být případně zamítnuta jenom žalobkyni, nikoliv i žalobci. O rozdělení řízení požádali v rozkladu.

20. Žalovaný uvedl, že skutečnost, že nesplňují podmínku dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství, byla žalobcům známa po celou dobu správního řízení. Celkem 3x během řízení na I. stupni byli žalobci s touto skutečností ze strany správního orgánu seznámeni. Rozhodnutí tedy pro žalobce nebylo překvapivé. Tvrzení žalobkyně se v průběhu řízení měnilo, na podporu tvrzení nebyl předložen důkaz. Koncentrace řízení v řízení o žádosti byla judikaturou potvrzena, proto v řízení o rozkladu nebylo k důkazům správně přihlédnuto. Podle žalovaného řízení mělo být společné. Povinnost rozdělit řízení ve správním řádu neexistuje, žalobci v průběhu řízení neprojevovali vůli řízení rozdělit. Podle žalovaného není povinností vyzývat žalobce k tomu, aby doplnili podklady, aby mohlo být žádosti vyhověno, žalovaný k tomu odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2023, č. j. 9 A 37/2020 - 35. Závěrem žalovaný poukázal na to, že vede řadu řízení o udělení státního občanství a řízení žalobců se nijak nevymykalo požadavkům v jiných obdobných případech.
21. Procesní strany nenavrhly žádné důkazy. Soud proto vycházel plně ze správního spisu, který obsahuje zásadní podklady pro věc. Správním spisem se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném a účinném znění (dále jen “s. ř. s.”), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
23. Při posouzení věci vyšel soud z následující právní úpravy.
24. Podmínky udělení státního občanství České republiky jsou upraveny v ustanoveních § 13 a § 14 zákona o státním občanství České republiky. Splnění některých podmínek pak může být prominuto za podmínek ustanovení § 15 zákona o státním občanství.
25. Podle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství a o změně některých zákonů lze státní občanství České republiky udělit, pokud je žadatel integrován do společnosti v České republice, zejména pokud jde o integraci z hlediska rodinného, pracovního, nebo sociálního, a splňuje ostatní podmínky stanovené v § 14.
26. Ustanovení § 14 v odstavcích 1 – 8 zákona o státním občanství České republiky stanovuje další podmínky pro udělení státního občanství České republiky. Podle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky státní občanství České republiky lze udělit žadateli, který prokáže výši a zdroje svých příjmů, popřípadě splnění oznamovací povinnosti při přeshraničním převozu nebo bezhotovostní převod finančních prostředků z ciziny a že ze

svých příjmů v deklarované výši odvádí daň, pokud podle jiného právního předpisu tuto povinnost neplní jiná osoba. Skutečnosti dle předchozí věty je žadatel povinen prokázat za období posledních 3 let předcházejících dni podání žádosti. Tuto podmínku nemusí splnit žadatel, který je ke dni podání žádosti mladší 18 let.

27. Z ustanovení § 15 zákona o státním občanství vyplývá, že splnění podmínky podle ustanovení § 14 odst. 7 zákona nelze prominout (ustanovení za splnění dalších podmínek umožňuje prominutí toliko podmínek vyjmenovaných v ustanovení § 14 odst. 1, 2, 4, 5, 6 a 8 zákona).
28. Podle § 18 odst. 1 zákona o státním občanství manželé mohou podat společnou žádost o udělení státního občanství České republiky, do níž mohou zahrnout své děti.
29. Koncepce právní úpravy státního občanství tradičně vychází z principu suverenity státní moci, a je proto výsostným právem státu určovat podmínky, za kterých se nabývá a pozbývá státní občanství (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 9. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 9/94, či ze dne 8. 3. 2000, sp. zn. IV. ÚS 586/99). Z judikatury Ústavního soudu lze dále dovodit, že pokud cizinci občanství není uděleno, nezasahuje se tím do žádného ústavně chráněného práva (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16). Stát má tak při rozhodování o nabývání státního občanství cizincem značně široký prostor pro uvážení, které má však v právním státě vytyčené „mantinely“ a stanovená „pravidla hry“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013 – 29 a v něm uvedenou judikaturu).
30. O udělení státního občanství rozhoduje pouze a toliko veřejná správa, nikoliv soudy. Úkolem soudu pak není nahrazovat správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale pouze posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a plně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 - 105).
31. V projednávané věci správní orgány shledaly, že žalobci konkrétně nesplnili podmínku dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství, neboť neprokázali výši a zdroje svých příjmů.
32. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 11. 2019, č. j. 8 As 368/2018 – 40, k tomuto ustanovení vyložil, že zákon o státním občanství v § 14 odst. 7 hovoří toliko o prokazování výše a zdrojů příjmů, nikoli o posuzování celkové majetkové situace žadatele o státní občanství (včetně měsíčních výdajů). Jak uvádí důvodová zpráva k zákonu o státním občanství, účelem tohoto ustanovení je zabránit tomu, aby bylo státní občanství uděleno osobám, jejichž příjmy pocházejí z nelegálních zdrojů. Kromě toho důvodová zpráva dále uvádí, že *„navrhované řešení analogicky vychází ze Směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, podle které by rezidenti na území členského státu měli prokázat, že mají přiměřené příjmy a zdravotní pojištění, aby pro členský stát nepředstavovali zatížení. Při posuzování stálosti a pravidelnosti příjmů mohou členské státy přiblížit k takovým faktorům, jako je přispívání do systému důchodového zabezpečení a plnění daňových povinností“*. Taktéž podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 55/2007-77, je transparentnost příjmů žadatele významným integračním znakem, který je v průběhu správního řízení zjišťován.

33. Žalobci podali žádost o státní občanství 23. 1. 2020. Měli tedy povinnost, mezi dalšími, prokázat výši a zdroje svých příjmů za rozhodné období před podáním žádosti dne 22. 1. 2020, tj. za období od 22. 1. 2017 do 22. 1. 2020. Co se týče podkladů podstatných pro projednávanou věc, žadatelé k žádosti předložili přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2016, 2017 a 2018, které dokládají příjmy společnosti X ve které žalobci působí jako jednatelé a společníci.
34. Žalobci dne 20. 4. 2022 v návaznosti na výzvu správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 2. 2022, jíž byli mj. vyzváni k prokázání výše a zdroje příjmů od ledna 2017 do ledna 2020, rovněž předložili smlouvu o úvěru s Equa Bank, a.s. a s tím několik souvisejících podkladů, dále výpisy z bankovních účtů žalobkyně, žalobce a společnosti X kupní smlouvu ze dne 7. 7. 2018, jíž žalobkyně koupila byt a smlouvu o nájmu tohoto bytu mezi žalobkyní a společností X. Žalobci také doložili potvrzení o hrubé měsíční mzdě ve výši 15.000 Kč, která je žadatelům vyplácena jako jednatelům společnosti. Doložili rovněž smlouvu o zápůjčce mezi společností X a žalobkyní ze dne 1. 4. 2018, výpis z účtu společnosti X za období 31. 1. 2017 – 31. 1. 2021.
35. Žalobci také doložili evidenční listy důchodového pojištění a mzdové listy za roky 2017, 2018, 2019 a 2020. Žalobkyně současně přiložila přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2019, v němž vykazala dílčí základ daně ze závislé činnosti ve výši 217.575 Kč (zaměstnání u X), dílčí základ daně z nájmu ve výši 100.800 Kč - pronájem bytu společnosti X. Dle evidenčního listu důchodového pojištění měla žalobkyně v roce 2017 příjem 90.700 Kč a v roce 2018 příjem 150.000 Kč. Žalobce doložil daňové přiznání prokazující příjmy za rok 2017 ve výši 191.620 Kč, přiznání za rok 2018 dokládající příjem 241.200 Kč, přiznání za rok 2019 dokládající příjem ve výši 241.020 Kč., úvěrovou smlouvu č. 111/12209/17/1/01 mezi žalobci a Raiffeisenbank, a.s. ze dne 23. 11. 2017.
36. Správní orgán prvního stupně ve výzvě ze dne 7. 6. 2022 shledal, že mezi výdaje obou žalobců v rozhodném období patřilo splácení úvěru (na jejich nemovitosti vázlo zástavní právo pro Raiffeisenbank, a.s.), žalobkyně navíc pořídila v rozhodném období byt. S ohledem na doložené příjmy však není zřejmé, z jakých zdrojů žalobkyně zaplatila v roce 2018 kupní cenu za byt ve výši 1.345.000 Kč. Dále správní orgán konstatoval, že mimořádná splátka hypotečního úvěru, kterou žalobci uhradili ve výši 2.270.401,66 Kč společnosti Equa bank, a.s. a dále mimořádná splátka hypotečního úvěru ve výši 635.633,28 Kč, kterou uhradili společnosti Raiffeisenbank, a.s. podstatně převyšovaly příjmy žalobců v roce 2018.
37. Žalobce prostřednictvím zástupkyně k výzvě správního orgánu dne 4. 7. 2022 uvedl, že splátku 2.270.401,66 Kč zaplatil z úvěru, který mu poskytla společnost Raiffeisenbank, a.s., splátku ve výši 635.633,28 Kč zaplatil společnosti Raiffeisenbank, a.s. ze zápůjčky od společnosti X na základě smlouvy o zápůjčce ze dne 15. 6. 2018 na částku 1.200.000 Kč (přiložena k vyjádření žalobce).
38. Žalobkyně prostřednictvím zástupkyně k výzvě správního orgánu dne 4. 7. 2022 uvedla, že kupní cenu nemovitosti 1.345.000 Kč k bytu zčásti získala od žalobce ze zbývajících peněz dle smlouvy o zápůjčce ze dne 15. 6. 2018 (564.000 Kč), další část (500.000 Kč) měla získat z vlastní smlouvy o zápůjčce sjednané se společností X dne 1. 4. 2018.
39. Správní orgán prvního stupně poté srovnal přiznané příjmy společnosti X za roky 2018 (474.592 Kč), 2017 (127.995 Kč) a 2016 (90.786 Kč) a neshledal za zřejmé, z jakých zdrojů by společnost mohla poskytnout zápůjčku svým jednatelům ve výši 1.700.000 Kč. Konstatoval

rovněž, že žalobkyně neprokázala, z čeho zaplatila žalobkyně zbytek kupní ceny ve výši 281.000 Kč.

40. K následnému poučení správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 8. 2022, že podmínku dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství nelze považovat za splněnou, žalobci dne 26. 9. 2022 uvedli, že společnost X mohla zápůjčku ve výši 1.700.000 Kč žalobcům poskytnout, neboť je třeba vycházet z obrátů za zdaňovací období, nikoliv ze zisků. Dále dne 16. 10. 2022 uvedli, že zdroj zápůjčky vychází z úvěru společnosti X od Raiffeisenbank, a.s. (doložili smlouvu ze dne 27. 6. 2018 a žádost o čerpání úvěru od 28. 6. 2018), částku 281.000 Kč žalobkyně čerpala z dlouhodobých soukromých úspor. Čerpání investičního úvěru žalobci dokládali dne 8. 11. 2022 výpisem z účtu u Raiffeisenbank, a.s. za období od 11. 6. 2018 do 28. 6. 2018, z něhož vyplývá, že společnost dne 28. 6. 2018 obdržela od banky prostředky ve výši 1.500.000 Kč.
41. Správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobci podmínku dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství nesplnili. Shledal, že není zřejmé, jak společnost X mohla žalobkyni poskytnout zápůjčku ve výši 500.000 Kč v dubnu 2018, když společnost X smlouvu o úvěru na částku 1.500.000 Kč získala od Raiffeisenbank, a.s. až 28. 6. 2018. Úvěr byl poskytnut jako investiční, nikoliv jako bezúčelový. Zdroje příjmů společnosti se poté podle správního orgánu prvního stupně překrývaly – nejprve bylo odkazováno na obrát společnosti (vyjádření 29. 9. 2022), poté na bezúčelový úvěr (16. 10. 2022) a poté na úvěr investiční (8. 11. 2022). Rovněž nebyly prokázány soukromé úspory žalobkyně a to z hlediska dostatečných předchozích příjmů ze závislé činnosti, tak i z hlediska existence v době pořízení nemovitosti. Jako zarážející poté správní orgán prvního stupně zhodnotil situaci, kdy prostředky poskytla žalobci právnická osoba, v níž oba žalobci působí jako jednatelé. Žalobce prostředky poskytl žalobkyni a ta za získané prostředky pořídila nemovitost, kterou pronajímala této právnické osobě.
42. Se správním orgánem prvního stupně se, jak je uvedeno výše, ztotožnil ministr vnitra v napadeném rozhodnutí o rozkladu.
43. Městský soud v první řadě shledal, že závěry správních orgánů o tom, že nesplnili podmínku dle § 14 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, se bezesporu vztahují na oba žalobce. Byť správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí na straně 5 i ministr vnitra konkrétně polemizují jen s prokázáním zdrojů žalobkyně, jejich závěr se odvíjí od netransparentnosti zdrojů společnosti X pro poskytnutí zápůjčky, což správní orgán prvního stupně uvedl na straně 4 třetí odstavce odspodu prvostupňového rozhodnutí a obdobně i ministr vnitra na straně 5 napadeného rozhodnutí. Soud připomíná, že žalobce měl ze zápůjčky od společnosti X získat 1.200.000 Kč, z níž část užil k zaplacení splátky pro Raiffeisenbank, a.s., další část měl poskytnout žalobkyni. Žalobkyně měla tedy část prostředků pro zaplacení kupní ceny za byt získat od žalobce (jenž je předtím měl získat zápůjčkou od společnosti X), částečně vlastní zápůjčkou od této společnosti. Podstata argumentace obou správních orgánů tedy vychází z toho, že má být netransparentní právě zdroj financí společnosti X k peněžním zápůjčkám, které měla společnost poskytnout oběma žalobcům. Až nad to se přidávají pochybnosti správních orgánů i o zdroji zbytku kupní ceny ve výši 281.000 Kč, který uhradila žalobkyně na koupi bytu dle smlouvy ze dne 7. 7. 2018.
44. Jinými slovy, správní orgány ve vztahu k oběma žalobcům měli shodné pochybnosti o původu a výši příjmů původem od společnosti X, u žalobkyně pak speciálně vedle toho i o původu zbytku kupní ceny. Z tohoto důvodu se proto shodně na oba žalobce vztahuje závěr

správních orgánů o tom, že nebyly prokázány zdroje a výše příjmů žalobců v rozporu s podmínkou § 14 odst. 7 zákona o státním občanství, přičemž tyto pochybnosti se odvíjejí od netransparentnosti zdrojů zápůjčky. Obě žádosti ve společném řízení dle § 140 správního řízení tedy stíhal stejný procesní osud. Jelikož důvod pro zamítnutí žádosti vycházel ze skutkových okolností, které byly společné pro oba žalobce, soud proto neshledal, že by zde byl dán důvod pro to, aby ze společného řízení byla vyloučena některá žádost, o níž by bylo třeba rozhodnout samostatně (srov. § 140 odst. 3 správního řádu). Proto namítli-li žalobci, že z důvodu možného odlišného procesního výsledku pro každého žalobce mělo být řízení rozděleno (o což požádali např. v řízení o rozkladu) soud se v názoru na vhodnost tohoto procesního postupu se žalobci neztotožnil.

45. Ze správního spisu pak vyplývá, že žalobci prokazovali původ následujících plateb:

- žalobcova splátka úvěru pro Equa bank, a.s. Z předložených podkladů vyplývá, že žalobce byl ke dni 18. 2018 povinen uhradit 2.282.963,17 Kč z titulu úvěrové smlouvy na nákup nemovitosti na adrese X. Oba žalobci předtím sjednali dne 30. 11. 2017 smlouvu o úvěru 2.500.000 Kč s Raiffeisenbank, a.s. jednak na financování nemovité věci – rodinného domu č. p. X, v katastrálním území X a dále na refinancování právě úvěru u Equa bank, a.s. – bod 8.8 písm. c) Smlouvy. O prokázání transparentnosti platby žalobce vůči Equa bank, a.s. a o jejich zdrojích není poté mezi stranami sporu.
- žalobcova splátka úvěru pro Raiffeisenbank, a.s., částka 635.633,28 Kč. Z předložených podkladů – výpisu z účtu – vyplývá, že žalobce tuto platbu uhradil dne 15. 11. 2018,
- kupní cena k bytu ve výši 1.345.000 Kč, kterou zaplatila žalobkyně. Ta dle kupní smlouvy ze dne 7. 7. 2018 zaplatila 80.000 Kč dne 15. 6. 2018 a do pěti pracovních dnů od sjednání smlouvy měla zaplatit zbytek.

46. Sporná je mezi stranami tedy transparentnost posledních dvou uvedených plateb. U žalobce dle evidenčního listu důchodového pojištění a daňového přiznání pro daň z příjmů fyzických osob v roce 2017 činil vyměřovací základ 143.000 Kč, v roce 2018 - 2020 vždy částku 180.000 Kč. U žalobkyně dle evidenčního listu důchodového pojištění a daňového přiznání pro daň z příjmů fyzických osob v roce 2017 činil vyměřovací základ 90.700 Kč, v roce 2018 činil částku 150.000 Kč, v roce 2019 částku 162.500 Kč a příjmy z pronájmu 100.800 Kč (žalobkyně na základě smlouvy ze dne 28. 12. 2018 pronajala byt společnosti X), v roce 2020 šlo o částku příjmů 235.000 Kč. Taktéž sama společnost X v daňovém přiznání přiznala příjmy 90.786 Kč (rok 2016), 127.995 Kč (2017), 474.593 Kč (rok 2018). Doložené příjmy žalobců a společnosti X již na první pohled nedosahují výše úhrady těchto částek.

47. Žalobci tvrdí, že finanční prostředky na úhrady těchto plateb získali zápůjčkami od společnosti X s tím, že ta prostředky získala z úvěru od Raiffeisenbank, a.s.

48. Ze správního spisu vyplývá, že společnost X získala úvěr od Raiffeisenbank, a.s. na částku 1.500.000 Kč. Smlouva byla sjednána dne 27. 6. 2018. Společnost učinila dne 28. 6. 2018 žádost o čerpání úvěru (příloha 1 Smlouvy), prostředky téhož dne obdržela (viz výpis z účtu doložený 8. 11. 2022). Podle názoru soudu je, vzhledem k dalším okolnostem, zcela nerozhodné, jestli šlo prostředky úvěru, které byly vázány na účel nebo šlo o úvěr bez určeného účelu poskytnutých prostředků. Podstatné pro projednávanou věc je to, zda prostředky z tohoto úvěru skutečně poskytují logickou oporu pro osvětlení zdrojů společnosti X pro zápůjčky vůči žalobcům.

49. Ze správního spisu k tomu vyplývá, že žalobce měl dle bodu I.2 Smlouvy o zápůjčce peněz již ze dne 15. 6. 2018 od společnosti získat peněžní prostředky ve výši 1.200.000 Kč a to převodem na svůj účet do 29. 6. 2018. Nicméně o výplatě těchto peněz žalobce žádné důkazy správnímu orgánu nepředložil. Dle doloženého výpisu z účtu společnosti X za období 31. 1. 2017 – 31. 1. 2021 učinila společnost vůči žalobci zápůjčku z účtu společnosti toliko jednu dne 5. 4. 2018 a to ve výši 285.000 Kč. Tato výplata peněžních prostředků tedy zjevně předcházela smlouvě o zápůjčce ze dne 15. 6. 2018 a navíc z daleka nedosahovala nasmlouvané výše 1.200.000 Kč. Jiné vyplacené peněžní prostředky vůči žalobci (kromě pravidelné odměny za výkon funkce jednatele) v těchto výpisech evidované nejsou a žalobce je správnímu orgánu neprokázal ani jinak.
50. Žalobkyně zápůjčku ve výši 500.000 Kč získala od společnosti dle smlouvy z 1. 4. 2018 a peněžními prostředky měla disponovat (po převodu) na svém účtu do 15. 4. 2018 (bod I.2 Smlouvy o zápůjčce peněz ze dne 1. 4. 2018). O výplatě těchto peněz žalobkyně žádné důkazy nepředložila. O poskytnutí alespoň nějakých finančních prostředků od společnosti svědčí rovněž pouze výpis z účtu za období 31. 1. 2017 – 31. 1. 2021, podle něhož byla žalobkyni dne 13. 4. 2018 poskytnuta zápůjčka ve výši 185.000 Kč. Tato výplata peněžních prostředků z daleka nedosahovala nasmlouvané výše 500.000 Kč. Jiné vyplacené peněžní prostředky vůči žalobkyně (kromě pravidelné odměny za výkon funkce jednatelky) v těchto výpisech evidované nejsou a žalobkyně je správnímu orgánu neprokázala ani jinak.
51. Již v této části skutkového děje, jak jej tvrdí žalobci, proto panují podle názoru soudu rozpory. Ač žalobkyně měla zapůjčenými prostředky od společnosti ve výši 500.000 Kč disponovat od měsíce dubna 2018, nepředložila žádný důkaz o tom, že by je vůbec fakticky od společnosti přebrala. Výpis z účtu prokazuje zápůjčku v dubnu 2018 toliko ve výši 185.000 Kč. Obdobně i žalobce neprokázal, že by skutečně získal dle smlouvy z 15. 6. 2018 zápůjčku od společnosti ve výši 1.200.000 Kč. Výpis z účtu společnosti tomu nesvědčí, neboť sice prokazuje zápůjčku žalobci, avšak již v dubnu 2018 a v podstatně nižší výši 285.000 Kč. Soud je tedy názoru, že žalobci, ač to před správním orgánem tvrdili, věrohodně vůbec neprokázali již to, že získali zápůjčku ve výši 1.200.000 Kč v červnu 2018 (žalobce) resp. ve výši 500.000 Kč v dubnu 2018 (žalobkyně). Pakliže žalobce neprokázal, že by skutečně od společnosti získal zápůjčku ve výši 1.200.000 Kč, není tím spíše podle názoru soudu věrohodné ani následné tvrzení žalobců, že žalobkyně část kupní ceny získala od žalobce právě z jeho zápůjčky. Soud tedy již jen v tomto shledal, že původ příjmu peněžních prostředků žalobce ve výši 1.200.000 Kč (zápůjčka od společnosti) a žalobkyně ve výši 1.064.000 Kč (zápůjčka od společnosti ve výši 500.000 Kč a ve výši 564.000 Kč ze zápůjčky žalobce od společnosti) nebyl věrohodně prokázán.
52. Žalobci nejprve dne 4. 7. 2022 k předchozí výzvě správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 6. 2022 mj. k otázce prokázání finančních zdrojů vůbec neuvedli, že by společnost X měla finanční prostředky na zápůjčky žalobcům získat úvěrem od Raiffeisenbank, a.s. Správní orgán prvního stupně proto neshledal podmínku § 14 odst. 7 zákona o státním občanství za naplněnou; to právě z důvodů nejasností, z jakých zdrojů získala společnost X prostředky na zápůjčku 1.700.000 Kč vůči žalobcům a odkud žalobkyně získala částku 281.000 Kč na zbytek kupní ceny. S tímto hodnocením seznámil žalobce dne 23. 8. 2022.
53. Žalobci až v reakci na to správnímu orgánu 5. 10. 2022 sdělili, že podstatné jsou obraty společnosti, které byly a jsou v dostatečné výši, aby zápůjčky mohly být poskytnuty a řádně vykázány. Navíc až poté dne 19. 10. 2022 uvedli, že společnosti poskytla v roce 2018 bezúčelový úvěr Raiffeisenbank, a.s. ve výši 1.500.000 Kč, proto společnost mohla

poskytnout zápůjčku žalobcům, a že prostředky ve výši 281.000 Kč pocházely z úspor žalobkyně za celkovou dobu pobytu. Následně žalobci dne 14. 11. 2022 doplnili své vyjádření o výpis z bankovního účtu, na nějž byly poukázány prostředky z úvěru a z něhož mělo vyplývat, že se jedná o úvěr investiční. V rozkladu poté doplnili, že nelze vycházet z čistého zisku, podstatný byl obrat společnosti, která věděla, že získá úvěr, a proto mohla poskytnout zápůjčku žalobcům. Úvěr nebyl vázán na účel. Dodali také, že žalobkyně prostředky získala darem od své matky, která na území původu prodala nemovitost. Jednalo se ca o 100.000 EUR, částku žalobkyně postupně dovážela na území, nebyla povinna ji uvádět v daňovém přiznání.

54. K uvedenému z obsahu správního spisu a z předložených podkladů v první řadě vyplývá, že společnost se k zápůjčkám financí vůči žalobkyni zavázala v předstihu téměř 3 měsíců (1. 4. 2018) a u žalobce skoro 2 týdny předtím než úvěr ve výši 1.500.000 Kč od Raiffeisenbank, a.s. sjednala (27. 6. 2018) a prostředky fakticky získala (o čerpání bylo požádáno 28. 6. 2018).
55. Byť žalobci tvrdí, že společnost v danou dobu mohla prostředky žalobcům poskytnout z obratu, nic bližšího o tom, že těmito prostředky společnost v době zápůjček skutečně disponovala, netvrdí. Ve správním řízení bylo prokázáno jen tolik, že společnost X se, aniž by ještě získala úvěr, zavázala k zápůjčce vůči žalobcům v celkové výši 1.700.000 Kč, přičemž zisk společnosti za celý tento rok činil 474.593 Kč. Navíc na zápůjčky žalobců byly prokazatelně z účtu společnosti v dubnu 2018 odepsány částky 285.000 Kč a 185.000 Kč, což neodpovídá celkové hodnotě sjednaných zápůjček. Jiné důkazy k uvedenému žalobci nepředložili přes opakovanou výzvu či zpochybňování úhrad ze strany správního orgánu.
56. Soud je toho názoru, že žalobci by coby jediní jednatelé společnosti X, která jim jako fyzickým osobám zapůjčila peněžní prostředky, měli disponovat naprosto jasnou a zřetelnou verzí skutkového děje o průběhu těchto zápůjček. Výše uvedené rozpory a mezery v doložených skutečnostech však podle názoru soudu nespovídají věrohodnosti tvrzení žalobců o původu peněžních prostředků pro zápůjčky, které získali od společnosti X. Navíc tvrzení žalobců o původu prostředků, z nichž měly být hrazeny závazky žalobců, se vyvíjela v čase, což podle názoru soudu již samo o sobě snižuje věrohodnost jejich tvrzení.
57. Obdobné rozpory shledal soud i ve vztahu k tvrzení žalobkyně, že 281.000 Kč pochází ze soukromých zdrojů v zahraničí (konkrétně z daru od matky v zahraničí).
58. Soud poukazuje na to, že toto tvrzení v rozkladu se odlišuje od toho uplatněného dříve v průběhu správního řízení. Žalobkyně totiž nejprve dne 5. 10. 2022 tvrdila, že se jednalo o její soukromé úspory, aby naopak v řízení o rozkladu uvedla, že se jedná o prostředky ze zahraničí, které dostala darem od matky z prodeje nemovitosti na území Ukrajiny. Ani pro jednu verzi tvrzení, které nepochybně mohla uplatnit již v řízení před správním orgánem prvního stupně, žalobkyně nepředložila žádné důkazy. Věrohodnost tvrzení o původu prostředků z úspor (mimo to, že žalobkyně k němu žádné skutečnosti nedoložila) snižují prokázané výdělků žalobkyně za roky 2017 a 2018, které v součtu takové částky nedosahují; ostatně i v následujících letech 2019 a 2020 žalobkyně takovou částku nezískala. Tvrzení o prostředcích přivezených po částech ze zahraničí je podle soudu nevěrohodné s ohledem na to, že žalobkyně jej uplatnila nově až v řízení o rozkladu a jedná se přitom o diametrálně odlišné tvrzení o původu peněz oproti původnímu tvrzení o soukromých úsporách.
59. Celkově soud shledal, že tvrzení žalobců o původu prostředků na splátku úvěru pro Raiffeisenbank, a.s. a pro úhradu kupní ceny za byt jsou nevěrohodná a postrádají důkazní oporu. Podle názoru soudu věrohodnost tvrzení žalobců snižuje kromě rozporů

v prokázaných skutečnostech i to, že ač by žalobci o původu prostředků měli disponovat jednoznačnou verzí skutkového děje, kterou by měli bez vší pochybností být schopni doložit a prokázat, jejich tvrzení se v čase měnila, až v návaznosti na výtky správního orgánu se postupně vyvíjela, doplnila a celkově trpí nedostatkem důkazů.

60. Soud se přitom neztotožnil s tím, že by žalobci při prokazování rozhodných skutečností byli nějak zkráceni na svých právech, a že by správní orgány postupovaly při zjišťování skutkového stavu v rozporu se svou úlohou dle § 3 a § 52 správního řádu.
61. Judikatura setrvale vykládá, že v řízení o žádosti (tím spíše i v řízení o žádosti o udělení státního občanství) leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu. Pokud zůstane žadatel v řízení o žádosti nečinný, pak jde tato nečinnost k jeho tíži. V rozsudku ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 Azs 66/2018–58, Nejvyššího správní soud k povinnosti žadatele poskytnout potřebnou součinnost uvedl, že v „*řízení o žádosti je tato povinnost ještě silnější, neboť nelze po správním orgánu požadovat, aby za účastníka řízení obstarával podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti.*“ Žadatel, který má zájem na tom, aby bylo jeho žádosti vyhověno, proto musí být v řízení o žádosti aktivní, což mimo jiné znamená předkládat doklady, jejichž předložení mu ukládá zákon.
62. Městský soud ze správního spisu ověřil, že správní orgán prvního stupně celkem třikrát umožnil žalobcům, aby prokázali zdroj a výši svých příjmů a vždy odůvodnil, proč doposud doložené podklady neprokazují splnění podmínky dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství.
63. Nejprve v usnesení ze dne 28. 2. 2022, č. j. MV-45860-5/VS-2020 oba žalobce přímo vyzval k doložení podkladů za období od ledna 2017 do ledna 2020. V odůvodnění uvedl, že doložené příjmy právnické osoby nejsou relevantní k prokázání příjmů žalobců, které je nutno doložit za rozhodné období. Současně vyzval žalobce k doložení nákladů na bydlení a uvedl, že žalobci nespecifikovali vznik a splácení hypotečního úvěru. Poté dne 7. 6. 2022 vyzval znovu žalobce k prokázání finančních zdrojů pro mimořádnou splátku vůči Equa bank, a.s., pro jednorázovou splátku vůči Raiffeisenbank, a.s. a pro kupní cenu na koupi bytu. Správní orgán shrnul podklady, které žalobci předložili (daňová přiznání, potvrzení o mzdě, evidenční listy důchodového pojištění aj.) a shledal, že mimořádné splátky hypotečních úvěrů v roce 2018 převyšují žadatelův příjem v daném roce, žalobkyně zase s ohledem na doložené příjmy neosvědčila, z jakých zdrojů uhradila kupní cenu ve výši 1.345.000 Kč.
64. I v následně doložených podkladech neshledal podmínku § 14 odst. 7 zákona o státním občanství za splněnou a to z netransparentnosti zdrojů, z jakých získala společnost X prostředky na zápůjčku 1.700.000 Kč vůči žalobcům a odkud žalobkyně získala částku 281.000 Kč na zbytek kupní ceny. S tímto hodnocením (poté, co shrnul dříve doložené skutečnosti a podklady) seznámil žalobce dne 23. 8. 2022. Žalobci v reakci na to správnímu orgánu 5. 10. 2022 sdělili, že podstatné jsou obraty společnosti, které byly a jsou v dostatečné výši, aby zápůjčky mohly být poskytnuty a řádně vykázány. Dále 19. 10. 2022 uvedli, že společnost poskytla v roce 2018 bezúčelový úvěr Raiffeisenbank, a.s. ve výši 1.500.000 Kč, proto společnost mohla poskytnout zápůjčku žalobcům. Prostředky ve výši 281.000 Kč pocházely z úspor žalobkyně za celkovou dobu pobytu. Následně žalobci dne 14. 11. 2022 doplnili své vyjádření o výpis z bankovního účtu, na nějž byly poukázány prostředky z úvěrů a z něhož mělo vyplývat, že se jedná o úvěr investiční.

65. Správní orgán prvního stupně tedy v průběhu řízení opakovaně vyjádřil a po shrnutí dosavadních podkladů i odůvodnil své pochybnosti o naplnění podmínky dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství. Žalobci pak podle názoru soudu měli ve správním řízení dostatečný prostor k tomu, aby v návaznosti na tyto pochybnosti sami uplatnili k předmětné podmínce dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství své stanovisko, činili důkazní a jiné procesní návrhy. Ve smyslu dispoziční zásady řízení o žádosti tak v reakci na prezentovaný postoj správního orgánu prvního stupně mohli vlastními úkony bez omezení svou žádost doplnit o podklady, kterými by prokázali naplnění podmínky dle § 14 odst. 7 správního řádu. Žalobci nakonec ani fakticky nijak nebyli omezeni v tom, jaké podklady shromáždili a předložili k prokázání zdroje svých příjmů; to vzhledem k tomu, že o státní občanství požádali v březnu roku 2020 a sporné byly jejich příjmy za rok 2018. Nebyli tedy v žádné časové tísní a měli tedy dostatečný prostor k tomu, aby potřebné podklady včas sami shromáždili a věrohodně prokázali splnění podmínky dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství. Iniciativa žalobců by byla vhodná zejména proto, že šlo o prokázání těch příjmů, u nichž jim nade vši pochybnost bylo zřejmé, že u správního orgánu panují pochybnosti o jejich transparentnosti.
66. Žalobci i tak až v řízení o rozkladu předložili potvrzení Raiffeisenbank a.s. ze dne 13. 3. 2023 o tom, že stávající i původní úvěr pro společnost X nebyl vázán na účel. Soud se předně ztotožnil s ministrem vnitra, že šlo o důkazní návrh, který byl předložen správnímu orgánu v rozporu se zásadou koncentrace řízení dle srov. § 82 odst. 4 ve spojení s § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Podle citovaného ustanovení *„k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlíží jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve“*. Toto ustanovení se nevztahuje na právní, ale skutkové novoty, právní námitku může účastník správního řízení uplatnit kdykoliv v průběhu řízení prvního i druhého stupně (srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019, č. j. 9 As 255/2017 - 47). K právním novotám by měl odvolací správní orgán přihlížet sám z úřední povinnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019, č. j. 3 Ads 213/2017 - 37). Doložení účelu úvěru je však zjevně skutkovou novotou, na kterou se koncentrace řízení vztahuje.
67. Podle názoru soudu bylo v možnostech žalobců, aby takové potvrzení předložili již v řízení před správním orgánem prvního stupně, když např. dne 14. 11. 2022 doplnili své vyjádření o výpis z bankovního účtu, na nějž byly poukázány prostředky z úvěrů a z něhož mělo vyplývat, že se jedná o úvěr investiční. Ministr proto správně k tomuto důkazu nepřihlížel pro koncentraci řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu. Také pokud žalobkyně v žalobě namítla, že ke svému tvrzení o původu 281.000 Kč v rozkladu nepředložila žádné důkazy, protože i tak by byly odmítnuty s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu, soud předně konstatuje, že se jedná se o tvrzení (o původu finančních prostředků), které žalobkyně poprvé uplatnila až v rozkladu, ač jej stejně tak dobře mohla učinit (a prokázat) již ve správním řízení. Pokud žalobkyně svá tvrzení nepodpořila důkazně před správním orgánem prvního stupně, jde tato pasivita k její tíži. Pokud však tuto námitku uplatnila až v rozkladu, i tak ji důkazně nepodpořila. Soud nemůže nyní bez dalšího nelze předjímat, jak by o důkazech, které by žalobkyně navrhla, žalovaný rozhodl. Z napadeného rozhodnutí však vyplývá, že žalovaný se s touto námitkou věcně vypořádal a jako nepřípustné novum ji neodmítl. Se správností této úvahy se poté soud ztotožnil výše.
68. Žalobci tak podle názoru soudu ve správním řízení mohli správnímu orgánu prvního stupně v návaznosti na 3 jeho výzvy či jiné úkony, jimiž vyjádřil pochybnosti o prokázání

předmětné podmínky, předložit ucelený řetězec tvrzení a podkladů na jejich podporu, kterými by zdroj a výši svých příjmů sami věrohodně prokázali, na tomto právu zkrácení nebyli. Soud se proto se žalobci neztotožnil v tom, že bylo za této situace povinností správního orgánu, aby ještě navíc sám dál zkoumal skutkový stav a vyzýval žalobce k dalšímu doplnění podkladů, popř. že by byl povinen při pochybnostech o skutkovém stavu tyto důkazy sám vyhledávat *ex officio*.

VII. Závěr a náklady řízení

69. Soud shledal, že správní orgány zohlednily všechny podklady, které jim žalobci k podmínce § 14 odst. 7 zákona o státním občanství předložily, přičemž v množství těchto podkladů žalobci nebyli nijak omezováni a správní orgány další nebyly povinny vyhledávat. Skutečnosti, které ze shromážděných podkladů vyplývají, správní orgány hodnotily ve vzájemných souvislostech a z nich učinily rozhodné skutkové závěry. S hodnocením správních orgánů a s jejich skutkovými závěry se soud poté ztotožnil. Neshledal proto, že by snad správní orgány správní uvážení překročily nebo jej nějak zneužily, že by postupovaly tendenčně nebo že by bezdůvodně zohlednily svou skutkovou verzi oproti verzi, kterou tvrdili žalobci. I podle názoru soudu zkrátka žalobci v rozporu s § 14 odst. 7 zákona o státním občanství věrohodně a transparentně neprokázali výši a zdroje svých příjmů. Soud se proto ztotožnil se závěry správními orgány obou stupňů, které žalobcům za těchto skutkových okolností neudělily státní občanství.
70. Žaloba není důvodná, proto ji soud zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
71. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků nepřiznal jejich náhradu. Žalobci nebyli procesně úspěšní, náhrada nákladů řízení jim proto nepřisluší. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný. Soud však neshledal, že by náklady na soudní řízení významně přesahovaly náklady jeho běžné administrativní činnosti. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. března 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl předsedou senátu JUDr. Jaromírem Klepšem ve věci

žalobců: 1) J. I. Š., st. občanství Ukrajina
2) T. S. Š., st. občanství Ukrajina
oba bytem X
oba zastoupeni Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
se sídlem Nad Štolou 936/3
Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 9. května 2023, č.j. MV-57087-3/SO-2023

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 A 100/2023 - 43 **se opravuje** tak, že na místo uvedeného data vydání rozsudku „14. března 2023“ se datum vydání rozsudku označuje „14. března 2024“.

Odůvodnění:

1. Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 10 A 100/2023 - 43 zamítl žalobu žalobců proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 9. května 2023, č.j. MV-57087-3/SO-2023.
2. Soud při administrativní kontrole vyhotovení rozsudku zjistil, že písařskou chybou v závěru uvedl datum vydání tohoto rozhodnutí „14. března 2023“, ač se jednání ve věci, na němž byl rozsudek vyhlášen, konalo dne 14. března 2024 (srov. bod 18 cit. rozsudku).
3. Podle § 54 odst. 4 předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.
4. Soud proto tuto zjevnou chybu v psaní opravuje dle § 54 odst. 4 s. ř. s. tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížností proti opravnému usnesení se lze domáhat toliko přezkumu podmínek pro provedení opravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, čj. 4 Ans 3/2006-123).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. dubna 2024

JUDr. Jaromír Klepš v.r.

předseda senátu